

Mariaus Katiliškio bibliotekos konkursui

A s t a S k u j y t ė

P r o z o s k ū r i n ė l i a i

Asta Skujytė

P o l i e t a u s

praūžė, nuvilnijo, nuošė vasaros lietūs. Pylė kaip iš kibiro. Seniai, oi seniai žemė nematė lietaus...

Išbėgau basa į kiemą. Į pirmą pasitaikiusią balą įbri-
dau. Kaip koks milžinas stovėjau vidury okeano - aplink van-
duo, vanduo...

Saulė taip pat mardė savo spindulius. Jie blaškėsi po
mano kojomis, supo juos švelnios bangos...

Braidžiau pirmyn atgal, pirmyn atgal... Šiltas vanduo,
atrodė, gaivino mane. Švari balutė susidrumstė. Ėjau į kitą. Be-
braidžiojant kilo mintis papuošti balutes. Priskyniau žiedų.
Vienoj balutėj - ramunių žiedai. Antroj - rožių žiedlapiai...
pražydo balutės! Žiedais visokiausiais!

Ir man gražu. Tikra vasara mano kieme.

Asta Skujytė

R y t a s

Dar tik švinta. Aukštai danguje ima ryškėti debesėliai, nušviesti bundančios saulės. Tuoju išauš.

Pirmieji spinduliai nusileis ant miško viršūnių, prasisakverbs pro medžių ūakas. Tuoju paglostys krūmus, žaliojančias pievas... Čia atklydęs spindulys pažadins miegantį arkli. Štai jis - didelis ir gražus - nubudęs pramerks savo dideles akis, atsistos ant kojų ir skardžiai sužvengs. Aidą nuneš toli, toli... Jį išgirs ir šeiminkas. Turėtų išgirsti. Jis be galo myli savo arkli. Per rasotą pievą atbris ir atneš jam skanėstą. Žiaubrelę rugio duonos. Atneš vandens iš netoliese trykštančio šaltinio.

Toks rytas pats gražiausias.

Asta Skujytė

P i r m o s i o s ž e m u o g ė s

Žinojau, kad jau turi būti pirmųjų žemuočių. Žemuočių, kurių aš taip laukiau. Ir tik aš vienintelė žinojau ytas saulėtąsias vietas, kur jos sirpsta. Sirpsta ir laukia vienintelės manęs.

Žinojau, kad po tokių saulės kupinų dienų žemuočių turėtų jau būti. Ir tikrai. Mano akys nušvito iš džiaugsmo: uogų - kiek daug! Jos atrodė tarsi mažos boružėlės... Atrodė, ranka paliesiu - jos nuskris. Nuskris ir liks tuščia...

Ilgai nedirisau jų liesti. Tik stovėjau ir gėrėjausi šiuo pavasario stebuklu. Ir kai viena po kitos jās atsidūrė mano saujoje, aš nepajutau, kaip susibėriau jas į burną. Staiga nutvieskė mintis:

-Kam aš taip padariau?! Juk reikėjo nors po uogą parnešti visiems namiškiams. po pirmąją žemuoę...

Ir aš pati kaip pirmoji žemuoę nusirpau iš gėdos.

Asta Skrujytė

J a z m i n a s

(Padavimas)

Gyveno vienas milžinas, vardu Jazminas. Jis buvo tikras puošėiva. Išsikvepindavo skaniausiais kvėpalais, užsidėdavo skrybėlę ir eidavo pasivaikščioti...

Bet milžino bėda buvo rūbai. Jis buvo tiesiog pakvaišęs dėl baltos spalvos: baltos kelnės, švarkas, kojinės, baltas kaklaraištis, skrybėlė ir net... ūsus nusidažė baltai. Marškiniai ir batai buvo visai kitokie: marškiniai žali, o batai rudi. Šitoks monotoniškas jo rengimasis supykė milžiną spalvį. Jis paskelbė Jazminui karą... Bet tas karas buvo ne toks, kaip manai.

Jazminą pagavo ir pririšo prie titano stulpo. Jis negalėjo jo nei išrauti, nei perlaužti. Tada spalvis atsivedė raganą Medetką, ^{kurį} užbūrė Jazminą medžiu. Tiksliau - kvapniu, puošniu krūmu. Tai pamatę tuometiniai milžinų dievai spalvį susprogdino ir iš jo pabiro tūkstančiai mažų gėlelių. O Medetką pavertė gėle, gydančia žmones.

Todėl ir dabar jazminas baltas, tik kotas rudas, o lapai žali. Spalvingos gėlės puošia mūsų laukus...